

Joan Rovira Merino

Nascut a Vilafranca del Penedès. 1958
Veí de Les Masuques (Castellet i La Gornal)

Excursionista i observador del territori. Estudiós del món dels desplaçaments estacionals de bestiar en els Pirineus i en el llevant peninsular. Ha acompanyat ramades transhumants al País Valencià, Aragó, Navarra i Catalunya. Ha estat coautor de diverses publicacions com el de “Camins de transhumància al Penedès i al Garraf”, en l’any 1999. “Un camino de ida y vuelta. La Trashumancia en España”, en l’any 2003. “La transhumància al Ripollès i al Canigó”, en l’any 2007. “12 camins mil·lenaris” i “Camins ramaders del Camp de Tarragona i les Terres de l’Ebre”, en l’any 2010. Tanmateix, ha escrit diversos articles relacionats amb les vies pecuàries i la seva conservació i salvaguarda, en revistes i publicacions sobre aquesta temàtica.

Caseriu de Puig de Tiula, que pren el nom del cim proper

ELS CAMINS RAMADERS...

LA CARRERADA DE SANTA COLOMA

Les carrerades és el nom comú emprat per anomenar les vies pecuàries i ancestrals – de molts segles enrera – utilitzades pels pastors per recórrer diferents contrades del país a la recerca de pastures pels seus nombrosos ramats.

Precisament de Cunit arrencava un d'aquests ramals que s'endinsava muntanyes amunt per trobar-se al cap d'alguns dies a Santa Coloma de Queralt on conflüen altres camins des de diversos punts de les terres baixes.

Des d'aquesta localitat els ramats seguien el seu camí en direcció a la Cerdanya punt final del trajecte. Passats uns mesos i amb l'arribada de la tardor, amb el fred i les primeres neus empenien el viatge de tornada novament cap a les terres baixes on passaven els mesos d'hivern gaudint d'un clima més suau i també d'unes pastures més fresques

Aquest era el cicle anual que es repetia des de molts segles anteriors i que es transmetia per tradició oral de pares a fills en un ofici que es conservava familiarment des que l'home primitiu va aprendre a domesticar el bestiar, ja en època ibèrica i molts segles abans del canvi d'era. Penseu que d'una cabra o ovella se n'aprofita quasi tot. Quan l'animal es viu se n'extreu la llet i els seus derivats, així com la llana que després de tractada serà la base de preuats teixits, quan arriba a la fi de la seva vida útil l'animal en qüestió és aprofitat per la seva carn i també per la seva pell.

La possessió de ramats a la llarga va derivar – per la seva àmplia diversitat com a producte – en font important de riquesa i va ser origen de moltes fortunes del país, amb el temps van passar a mans de la noblesa i de l'església, principalment els monestirs – com Poblet i Santes Creus -que van acumular grans concentracions de ramats.

En el cas de Cunit la carrerada de Santa Coloma començava quasi tocant a la platja i continuava cap al nord per a fregar la masia de Sant Antoni, passava per sota de Cal Santó i s'enfilava vers Puig de Tiula i Vila.Seca. Continuava cap a Trencarroques, Masia la Creu, Les Tortes, artevessava la carretera de Clariana a Castellet, seguia per sota San Semison i anava a tocar l'Arbós . En aquest trajecte rebia altres camins procedents de viles properes com Calafell, Cubelles i Vilanova. Transcorria cap a Sant Marçal, la riera de Marmellar i fregava Torrelles de Foix. Continuava cap a vora de Pontons, el coll de les Riambaldes, la plana d'Ancosa, Sant Magí de la Brufaganya i baixava en direcció a Santa Coloma, després d'un viatge que durava bastants jornades.

Una de les últimes famílies cunitenques que tenia ramats eren els germans Jaume i Sebastià Casañas Sole, de Cal Barretasso, ofici que mantenien des de feia dues o tres generacions. Un cop passada la guerra civil a poc a poc es van sedentaritzar i van fer de pagesos en bones terres que havien adquirit, deixant així la ramaderia tradicional. De la veïna Cubelles també destaquem els Rulit (Isidro Montaner) i el Tona (Siscu Fontanals). Cap a principis dels 50, una família – Vilà – originària de Vallespinosa es va assentar a Cunit, a cal Baròn. Va ser l'últim ramat propi de Cunit

